

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

**AUTOPATIE
CESTA K TĚLESNÉ A DUŠEVNÍ HARMONII**

Ukázka z knihy - knihu lze zakoupit na www.alternativa.cz

Jiří Čehovský

Autopatie

Cesta k tělesné a duševní harmonii

3. vydání

Nakladatelství Alternativa
www.alternativa.cz

Autopatie, cesta k tělesné a duševní harmonii

3. vydání

Vydalo nakladatelství Alternativa, spol. s r.o. v roce 2010

Zbraslavské náměstí 461, 156 00 Praha 5

info@alternativa.cz, www.alternativa.cz

tel. 257899205, fax/tel.: 257922331

www.autopatie.cz

www.autopathy.info

© Jiří Čehovský, 2003

ISBN 978-80-86936-22-2

Obsah

Předmluva autora k prvnímu vydání	7
Předmluva autora ke druhému vydání	8
Část I. Kořeny	9
1. Jeden z případů	9
2. O co vlastně jde?	13
3. Substance v jemnohmotném podání	16
4. Více o vibracích	23
5. Hledání shodného vibračního vzorce	34
6. Hledání rezonance	40
Část II. Autopatie	64
1. Historie	64
2. Proč název autopatie?	68
3. Jak získat autopatický preparát?	69
4. Tělesné tekutiny	74
5. Metoda	78
<i>Jedno podání</i>	<i>78</i>
<i>Zákony léčby</i>	<i>79</i>
<i>Čištění organismu</i>	<i>85</i>
6. Co léčíme?	86
<i>Prevence</i>	<i>89</i>
<i>Spiritualita</i>	<i>90</i>
7. Úvodní konzultace	91
<i>Zápis případu</i>	<i>92</i>
<i>Individuální určení výšky zředění – potence</i>	<i>97</i>
8. Jak naředit vlastní slinu	102
9. Druhé užití preparátu	113
<i>Technika kontrolní konzultace</i>	<i>114</i>

10. Nové poznatky a postupy	121
Část III. Autopatie v praxi aneb případy léčby	124
1. O významu testů.	128
2. Chronické ekzémy.	131
3. Zastaralý případ	138
4. Chronický zánět střev.	140
5. Pokročilý věk.	141
6. Řidič	143
7. Nevěřící.	144
8. Bolest	145
9. Celoživotní bolest hlavy	146
10. Juvenilní artritida	148
11. Nespavost	150
12. Léčení zvířat a rostlin	151
Část IV. Praktické rady pro samoléčbu	154
Ti, kteří nemilují teoretická pojednání a chtějí si <i>jen</i> sami zlepšit zdraví nebo to <i>jen</i> zkusit, mohou nalistovat bez okolků přímo tuto stránku <i>Postup při autopatické samoléčbě.</i>	<i>155</i>
Část V. Poradci	159
Literatura.	162
Kontakt.	164

Předmluva autora k prvnímu vydání

Autopatie je celostní metoda, ovlivňující pozitivně celý systém těla a mysli. Její kořeny sahají hluboko do minulosti a postupně vznikala moudrostí generací. Ačkoliv se zmínky o autopatických přístupech nacházejí v homeopatické, ajurvédické či jiné literatuře, toto je první systematické pojednání o metodě. Přináší mé osobní poznatky, které jsem nabyl za několik let praktikování, když jsem před tím dvacet dva roků působil jako poradce v klasické homeopatii. Autopatie je tedy metoda ve zrodu. Jsme na začátku poznávání zákonitostí celostního působení vlastních, homeopatickým procesem vysoko zředěných slin či jiných sekretů. Tak je třeba chápat tuto knížku. Není návodem, jak si kdo má v konkrétních situacích počínat. Autopatie nemá být náhradou jiných metod léčby. Má být dalším přínosem, dalším doplňkem, dalším přístupem k celostní léčbě, dávajícím nové, a dovoluji si říci na základě svých zkušeností, že dosud netušené možnosti. Souvisí s poznáním, které až doposud přináleželo jen některým religiózním systémům, jedním z nich je například buddhismus: Každý v sobě máme svůj lék.

září 2003

Předmluva autora ke druhému vydání

Od prvního vydání této knížky uběhlo pět let. V dalším průběhu mé léčitelské praxe jsem se jednak utvrdil v základní správnosti toho, co jsem do prvního vydání napsal, jednak se rozšířil můj obzor o různé detaily a poznatky související se zvláštnostmi individuálního vývoje mých klientů. Objevil jsem i nové techniky a přístupy, vhodné pro určité situace. Podle toho jsem text knihy upravil. Přitom jsem se snažil nenarušit základní ráz této knihy, nepsat knihu novou. Některé starší údaje jsem upřesnil, některé zbytečně odstranil a dodal nové. Některé úpravy jsem převzal z anglického vydání této knihy, které vyšlo v roce 2006. Je potěšitelné že se řady příznivců autopatie, nové metody s velmi starými kořeny, zvolna rozrůstají. Recenze a ohlasy na tuto knížku byly publikovány u nás, v Anglii, v USA, v Německu (německé vydání v r. 2004), ve Švýcarsku a v Indii. Mé kurzy o autopatii a domácí samoléčbě autopatií navštívily stovky lidí. Jiní praktikují autopatii jen na základě informací této knihy nebo mojí další knihy na stejné téma, *Uzdrav se s autopatií*, vydané v roce 2005 (pro úplnost doporučuji prostudovat obě). Z nich mnozí mi referují o úspěších, kterých dosáhli u svých klientů, pacientů, na sobě samých nebo u svých rodin a přátel při léčení stavů a problémů, před tím odolávajících jakékoliv léčbě. Někteří moji klienti za sebou mají již osm úspěšných let pod vlivem této metody a řada z nich užívá, když nastanou nějaké problémy, výhradně autopatii. Takže nová metoda je na postupu. Ti, kdo ji vyzkoušeli při dodržení jejích pravidel, zjistili, že je velkým a přitom skromným a nenápadným pomocníkem.

leden 2008

Část I.

KOŘENY

1. Jeden z případů

Na jaře 2002 za mnou přišel na poradu Václav, pětatřicetiletý štíhlý muž se strupovitou tváří, pokrytou velkými rudými a místy mokvajícími fleky. Stejnou vyrážku odhalil i na prsou, na celých rukách, ramenech a zádech. Atopický ekzém svědíl a nutil ke škrábání, občas se z těch intenzivních nepříjemných, bolestných a nikdy nepřecházejících pocitů vyvinula zimnice s třesem. Řekl mi, že se to zhoršuje jakýmkoliv, i drobným psychickým stresem. Lékaře s touto potíží navštěvoval od útlého dětství. Po pubertě zažil několik let bez atopického ekzému, zato však se zhoršenou sennou rýmou. Ale od sedmadvaceti byl opět nucen stát se klientem kožní kliniky.

K tomu se v posledních letech přidružily bolesti v pravém podžebří – lékaři mu zjistili špatnou funkci žlučníku. Žlučník bolí stále častěji, zejména po česneku, tučné stravě nebo po přejedení. Mívá i velké záchvaty, které jej vyřazují na čas z běžného života. Jeden proběhl tři dny před návštěvou u mne. Při záchvatech má křeče v břiše, bolest kolem žaludku, nadýmání a průjem a k tomu zvýšenou teplotu, posledně to bylo 37,6 °C.

Václav měl vážnou obavu, že pokud se jeho zdravotní stav bude horšit stejným tempem jako dosud, mohlo by to skončit špatně. Proto se rozhodl zkusit celostní přístup k léčbě, před časem se u mě objednal a nyní je tu a očekává, že trumfnu pokud možno hladce a rychle všechny méně úspěšné předchůdce.

Pro homeopatickou léčbu mi jeho případ nepřípadal příliš vhodný, protože patologie a psychický profil nedávaly žádný spo-

lehlivý obraz léku (vysvětlím stručně později). Tehdy jsem s autopatií teprve začínal, měl jsem v péči touto novou metodou (částečně však staronovou, vysvětlím později) jen několik případů chronicky nemocných lidí. Takže jsem trochu zaváhal – ale pak jsem mu autopatii přece jen nabídl. Řekl jsem mu, že v homeopatii, kterou praktikuji dvacet dva let, hledáme takovou přírodní substancí, která by mohla rezonovat s jeho spirituálním centrem a tedy s celou jeho osobností, a byla schopna ladit jeho organismus do stavu zdraví. Tato substance musí být vždy silně zředěna až na nehmotně malá „množství“. Pro někoho to může být kočičí mléko (Lac felinum), pro jiného rozetřená včelí královna (Apis mellifica), jiný rezonuje s hadím jedem (Lachesis) a další zase s lidským hnisem (Medorrhinum, Psorinum), samozřejmě do nehmotna naředěným a tedy neškodným, s rostlinou Lycopodium, plavuní, nebo s minerálem, například sírou nebo fosforem. Toto hledání je někdy složité a odborně velmi náročné. Čím je substance pacientovi podobnější, tím je rezonance výraznější, léčba tudíž efektivnější, účinek léku hlubší a dlouhodobější. Snaha je, dostat se lékem k pacientovi co nejbližší. V homeopatii hledáme substancí *naladěnou co nejpodobněji* jako pacient. V autopatii však nepoužívám substance odebrané z okolní přírody, z rostlin nebo z těl zvířat či lidí. Místo toho doporučuji užít substancí z vlastního těla – slinu. Substancí *naladěnou stejně* jako pacient. Samozřejmě ne v tom stavu, v jakém je v ústech. Je naředěna vodou na jemnohmotnou (z materialistického hlediska nehmotnou) úroveň obdobným způsobem, jaký používáme v homeopatii, a pak jednorázově užita. Nekonečně zředěná slina nese celou informaci o organismu, jeho vibrační otisk, a zaručí plnou rezonanci jemnohmotného frekvenčního či oscilačního organizačního principu, jaký má v sobě každý člověk. Podal jsem Václavovi autopatickou lahvičku s návodem k domácímu zhotovení autopatického preparátu ve vysoké potenci (vysvětlím později). Řekl jsem mu: „Když to mám zjednodušit, tak plivnete do

této skleněné lahvičky, prolijete to pár litry destilované vody a na konci ředění si kápnete pár kapek na jazyk. Lahvičku pak hodíte do smetí a přijdete za pár týdnů na kontrolu.“ Načež jsem se s jen těžko skrývanou zvědavostí zahleděl do jeho inteligentního a utrápeného obličje a čekal, jak na tento návrh spadající do oblasti fantastické literatury (či detektivní, pokud by šlo o podvod) zareaguje. Kupodivu ani nehnul brvou. „Dobrá,“ řekl. Věřil mi, snad i proto, že mě viděl půl roku předtím v televizním pořadu o zdraví, kde jsem vystoupil s dcerou dětského lékaře, jíž jsem kdysi podobný ekzém homeopaticky natrvalo vyléčil. Odesl si autopatickou lahvičku odhodlán připravit si autopatický preparát doma v koupelně.

Za čtrnáct dní mi zatelefonoval. Řekl, že žlučník stále cítí, ale nebyl už žádný záchvat, ani vyslovená bolest. V prvním týdnu po užití autopatického preparátu se ekzém poněkud zhoršil, v dalším týdnu začal mizet z obličje a místo něj se udělalo na kůži pár malých hrbolek, vypadajících jako uhříky. Nyní, čtrnáct dní po užití, již na obličejí skoro nic není.

Tři měsíce poté, co požil jednorázově autopatický preparát, jsme se opět setkali. Vytáhl notýsek, do něhož si na mou radu zapisoval všechny výraznější změny zdravotního stavu, aby o nich mohl zpětně referovat při kontrole. Souhlasil jako minule, že si jeho tvář natočím na video – používám někdy tyto záznamy se svolením dotyčných lidí při svých přednáškách v Homeopatické akademii. Bylo co natáčet, i když v tu chvíli byla vlastně jeho tvář docela nezajímavá a naprosto obyčejná – totiž bez ekzému a bez strupů. Referoval, že ekzém zmizel všude, s výjimkou mírného výskytu v jamkách loketních kloubů. S ním zmizely i všechny ty bolestné pocity. Tohoto stavu dosáhl v průběhu pouhých prvních šesti neděl po podání autopatického preparátu. Žlučník je výrazně zlepšen, nebolí. Neměl žádnou žlučnickovou krizi za celé to období. Jen když udělá dietní chybu, ještě o žlučníku „ví“. Cítí se celkově velmi dobře, zdravý, což je pro něj zcela nový životní

pocit. Rozešli jsme se s tím, že pokud by se projevil nějaké potíže, ozve se.

Je to jen jeden z mých případů tzv. „nevyléčitelných“ a dlouhodobých chronických nemocí, zvládnutých s pomocí autopatie. Tady byla léčba až neuvěřitelně snadná. Raději hned na začátku podotýkám, že ne vždy to probíhá tak rychle a hladce. Dlužno poznamenat, že při celostním přístupu k člověku vlastně případ nikdy nekončí, ale stále někam pokračuje. Jde o to, zda nahoru nebo dolů. Vždy však spleť, jak to přináší život.

Václavova poslední kontrola se konala rok a čtvrt po prvním podání. Mezitím jich bylo několik a autopatický preparát byl podán ještě jednou. Při této poslední kontrole byl již řadu měsíců zcela zdrav, bez jakýchkoliv potíží či kolísání stavu a bez diety.

Šest let od začátku jeho autopatické léčby mi řekla paní, která je s ním v kontaktu, že nejeví známky ekzému nebo jiných potíží.